

Воденицата зашумѣ, камънитѣ затракаха и въ сандъка запада брашно бѣло и меко като памукъ. Чичо Пано полегна върху човалитѣ въ жгъла. Уморенъ, и азъ задрѣмахъ до него.

По едно време се пробудихъ. Безъ да вдигамъ глава погледнахъ къмъ стрина Янка. А тя бързо гребѣше отъ съседния сандъкъ, въ който имаше гипсово брашно за камънитѣ на керемидената фабрика и туряше въ човала си. После погледна къмъ насъ и продължи да събира брашното си. Побутнахъ чичо Пано и му казахъ шепнишкомъ какво видѣхъ. А той продума:

— Нека гребе, нека, после ще се разкайва.

Премрежихъ очи и се приструвахъ, че съмъ заспалъ. Тя погледна и, като се увѣри, че спимъ, продължи: гребне десетина-петнадесетъ лъжици отъ брашното си, а последна-две отъ гипсовото брашно и хвърля радостно и чевръсто въ човала си.

Сутринята станахме и спрѣхме воденицата. Стрина Янка радостна-радостна дума:

— Слушай, Пано, азъ вѣрвамъ, че изтече всичкото брашно. Хайде, нѣма да го теглимъ.

Чичо Пано се съгласи.

На другия день стрина Янка, разчорлена, съ ржце изцапани въ тѣсто, тича и още отъ вратата крещи, носейки едно бѣло парче.

— А бре Пано, а бре глупчо, ти снощи мижа ли, що прави, та толкова брашно ми смлѣ отъ хубавата загорка. Щомъ го замѣсихъ, то на камъкъ стана.

Чичо Пано я погледна кротко, усмихна се и ѝ каза:

— Така е, Янке, лакомията и кражбата това докарватъ. Ти снощи си гребала отъ гипсовото брашно и затова хлѣбътъ ти става сега на камъкъ.

Тя наведе глава и си отиде посрамена.

Коста Финджиковъ

